

Eerst het nieuws

Uit de *East Oregonian*, 25 juni 1947:

**BRANDWEERMAN ZIET ‘VLIEGENDE SCHOTELS’
Kenneth Arnold Meldt 9 Schijfvormige Voorwerpen
‘Glanzend, Zilverig, Ongelooflijk Snel’**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 8 juli 1947:

**LUCHTMACHT VANGT ‘VLIEGENDE SCHOTEL’
OP RANCH BIJ ROSWELL
Inlichtingendienst Vindt Neergestorte Schijf**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 9 juli 1947:

LUCHTMACHT: ‘SCHOTEL’ IS WEERBALLON

Uit de *Chicago Daily Tribune*, 1 augustus 1947:

**LUCHTMACHT KAN WAARNEMING ARNOLD NIET
VERKLAREN
850 Waarnemingen Sinds Eerste Melding**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 19 oktober 1947:

**‘RUIMTETARWE’ EEN GRAP,
ZEGT WOEDENDE BOER
Andrew Hoxon Ontkent ‘Schotelconnectie’
Roodgetinte Tarwe ‘Kwajongensstreek’**

Uit de *Courier Journal* (Kentucky), 8 januari 1948:

**LUCHTMACHTKAPITEIN GEDOOD BIJ
ACHTERVOLGING UFO
Mantells Laatste Woorden:**

**‘Metaalachtig, Enorm Groot’
Luchtmacht Zwijgt**

Uit het Braziliaanse dagblad *Nacional*, 8 maart 1957:

**VREEMD GERINGD LUCHTSCHIP STORT NEER IN
MATO GROSSO!**

**VROUWEN BEDREIGD BIJ PONTO PORAN!
‘We Hoorden Piepende Geluiden Van Binnenuit’**

Uit het Braziliaanse dagblad *Nacional*, 12 maart 1957:

GRUWELEN IN MATO GROSSO!

Meldingen van Grijze Mannen met Grote Zwarte Ogen
**Geleerden Smalen! Steeds Nieuwe Meldingen!
Dorpen Leven in Angst!**

Uit de *Oklahoman*, 12 mei 1965:

**POLITIEMAN SCHIET OP UFO
‘Schotel Was 15 Meter Boven Highway 9’
Radar Basis Tinker Bevestigt Waarnemingen**

Uit de *Oklahoman*, 2 juni 1965:

**‘BUITENAARDS GRAS’ EEN GRAP,
ZEGT VERTEGENWOORDIGER BOERENBOND
‘Rood Onkruid’ Zou Werk Zijn van Tieners met Sproeibussen**

Uit de *Portland Press-Herald* (Maine), 14 september 1965:

**STEEDS MEER UFO-WAARNEMINGEN IN NEW
HAMPSHIRE**

**Meeste Waarnemingen in Exeter en Omgeving
Sommige Bewoners Bang voor Buitenaardse Invasie**

Uit de *Manchester Union-Leader* (New Hampshire), 19 september 1965:

**ENORM VOORWERP BIJ EXETER OPTISCHE ILLUSIE
Onderzoekers Luchtmacht Weerleggen Waarneming
Politie**

Agent Cleland Houdt Vol: ‘Ik Weet Wat Ik Zag’

Uit de *Manchester Union-Leader* (New Hampshire), 30 september 1965:

**EPIDEMISCHE VOEDSELVERGIFTIGING IN
PLAISTOW NOG NIET VERKLAARD**
Meer dan 300 Slachtoffers, de Meesten Herstellend
FDA-functionaris: Wellicht Besmette Bronnen

Uit de *Michigan Journal*, 9 oktober 1965:

GERALD FORD VRAAGT OM UFO-ONDERZOEK
Voorzitter Huis van Afgevaardigden:
‘Michigan-lichten’ Wellicht Buitenaards van Oorsprong

Uit de *Los Angeles Times*, 19 november 1978:

ONDERZOEKERS CALTECH MELDEN
WAARNEMING
GROOT SCHIJFVORMIG VOORWERP IN MOJAVE
Tickman: ‘Was Omringd door Kleine Felle Lichten’
Morales: ‘Zag Rode Plantenmassa als Engelenhaar’

Uit de *Los Angeles Times*, 24 november 1978:

POLITIE EN LUCHTMACHT VINDEN GEEN
‘ENGELENHAAR’ IN MOJAVE
Tickman en Morales Komen door Leugendetectortest
Waarschijnlijk Geen Grap

Uit *The New York Times*, 16 augustus 1980:

‘UFO-ONTVOERDEN’ BLIJVEN OVERTUIGD
Psychologen Twijfelen aan Tekeningen van Zogeheten
‘Grijze Mannen’

Uit de *Wall Street Journal*, 9 februari 1985:

CARL SAGAN: ‘NEE, WIJ ZIJN NIET ALLEEN’
Prominente Wetenschapper Bevestigt Geloof in
Buitenaardsen
‘Kans op Intelligent Leven Erg Groot’

Uit de *Phoenix Sun*, 14 maart 1997:

**GIGANTISCHE UFO GEZIEN BIJ PRESCOTT
TIENTALLEN GETUIGEN BESCHRIJVEN
'BOEMERANGVORMIG' VOORWERP
Telefooncentrale Luchtmachtbasis Overspoeld met
Meldingen**

Uit de *Phoenix Sun*, 20 maart 1997:

**'PHOENIX-LICHTEN' BLIJVEN ONVERKLAARD
Foto's Niet Vervalst, Zeggen Deskundigen
ONDERZOEKERS LUCHTMACHT ZWIJGEN**

Uit de *Paulden Weekly* (Arizona), 9 april 1997:

**VOEDSELVERGIFTIGING ONVERKLAARD
MELDINGEN 'ROOD GRAS' AFGEDAAN ALS GRAP**

Uit de *Derry Daily News* (Maine), 15 mei 2000:

**WEER MYSTERIEUZE LICHTEN GEMELD
IN JEFFERSON TRACT
Burgemeester van Kineo: 'Ik Weet Niet Wat Het
Zijn, maar Ze Blijven Komen'**

ADOS

Het werd hun motto en Jonesy kon zich echt niet meer herinneren wie de eerste was die het zei. ‘Daar komt rottigheid van’, was het zijne. ‘*Fuck me Freddy*’ en nog een stuk of wat andere kleurrijke obsceniteiten kwamen van Beaver. Henry was degene die hen ‘Wat rondgaat komt terug’ leerde zeggen, dat was het soort Zen-shit waar Henry van hield, al toen ze nog erg jong waren. Maar ADOS; hoe zat het met ADOS? Wiens briljante idee was dat geweest?

Het deed er niet toe. Waar het om ging, was dat ze de tweede helft ervan geloofden toen ze met zijn vieren waren, en alles toen ze met zijn vijven waren, en de eerste helft toen ze weer met zijn vieren waren.

Toen ze weer gewoon met zijn vieren waren, werden de dagen donkerder. Er waren meer *fuck-me-Freddy*-dagen. Dat wisten ze, maar ze wisten niet waarom. Ze wisten dat er iets mis met hen was – er was op zijn minst iets veranderd – maar ze wisten niet wat het was. Ze wisten dat het ze te pakken had gekregen, maar niet precies hoe. En dat alles gebeurde lang voor de lichten in de hemel verschenen. Voor McCarthy en Becky Shue.

ADOS: soms zeg je dat gewoon. En soms geloof je in niets dan duisternis. En hoe moet je dan verder?

1988 *Zelfs Beaver krijgt de blues*

Beavers huwelijk minder geslaagd noemen was net zoiets als zeggen dat de lancering van het ruimteveer Challenger een beetje misging. Joe 'Beaver' Clarendon en Laurie Sue Kenopensky hielden het acht maanden vol, en toen: *kapow*, dat was het dan, wil iemand me even helpen de scherven op te vegen?

De Beav heeft eigenlijk best lol in zijn leven, dat zullen al zijn drinkmaatjes je vertellen, maar we hebben het nu over zijn duistere tijd. Hij gaat niet met zijn oude vrienden om (degenen die hij als zijn échte vrienden beschouwt), behalve in die ene week in november waarin ze elk jaar bij elkaar komen, en afgelopen november waren hij en Laurie Sue nog bij elkaar. Hun huwelijk hing aan een zijden draadje, dat geef ik toe, maar ze waren nog bij elkaar. Tegenwoordig is hij vaak – te vaak, weet hij – in de bars van de Old Port-wijk van Portland, de Porthole en de Seaman's Club en de Free Street Pub. Hij drinkt te veel en rookt te veel dope en de meeste ochtenden trekt hij een vies gezicht als hij zichzelf in de badkamer-spiegel ziet. Zijn roodomrande ogen vluchten van zijn spiegelbeeld weg en hij denkt: *Ik zou niet meer naar die kroegen moeten gaan. Straks heb ik net zo'n probleem als Pete. Jezus-Christus-godskolere.*

Niet meer naar de kroeg, geen drank en dope meer, een heel goed idee, dan is hij weer terug, lik mijn reet en aangenaam kennis te maken. Deze donderdag is het de Free Street, en verdomd als hij geen glas bier in zijn hand heeft, en een joint in zijn zak, en een oud instrumentaal nummer dat uit de jukebox komt, het klinkt een beetje als The Ventures. Hij kan niet op de naam van dat nummer komen. Het was populair voor zijn tijd, maar toch kent hij het: sinds hij gescheiden is, luistert hij veel naar de gouwe-ouwen-stations. Gouwe ouwen hebben een kalmerend effect. Veel van die nieuwe muziek... Laurie Sue was er gek op, maar Beaver moet er niet veel van hebben.

De Free Street is bijna leeg. Een stuk of vijf kerels zitten aan de bar en nog een stuk of vijf zijn achterin aan het biljarten. Beaver en drie van zijn drinkmaatjes zitten in een van de nissen. Ze drinken Milner van de tap en couperen kaarten om te bepalen wie voor het volgende rondje betaalt. Wat is dat instrumentale nummer met al die tokkelende gitaren? 'Out of Limits' van de Mar-Kets? 'Telstar'? Nee, daar zit een synthesizer in en die zit

hier niet in. En wat dondert het ook? De anderen praten over Jackson Browne, die de vorige avond in het Civic Center speelde en een spetterende show gaf, tenminste volgens George Pelsen, die erbij was.

‘Ik zal je nog wat anders vertellen dat spetterend was,’ zegt George, en hij kijkt hen gewichtig aan. Hij steekt zijn spitse kin naar voren en laat ze allemaal een rode vlek op de zijkant van zijn hals zien. ‘Weten jullie wat dat is?’ ‘Een puistje?’ vraagt Kent een beetje timide.

‘Pleur op,’ zegt George. ‘Na afloop van de show hing ik bij de artiestenuitgang rond, ik en nog een stel, want ik wou een handtekening van Jackson. Of misschien, weet ik veel, van David Lindley. Die is cool.’

Kent en Sean Robideau zijn het ermee eens dat Lindley cool is – geen gitaargod, dat niet (Mark Knopfler van de Dire Straits is een gitaargod, en Angus Young van AC/DC, en natuurlijk Clapton), maar toch erg cool. Lindley heeft geweldige licks, en ook loeigoede dreads. Hij heeft het helemaal. Beaver neemt niet deel aan het gesprek. Plotseling wil hij hier weg, weg uit die mufte uitzichtloze bar, de frisse lucht in. Hij weet waar George met dit alles heen wil, en het is allemaal een leugen.

Ze heette niet Chantay, jij weet niet hoe ze heette, ze zag je helemaal niet staan, wat zou jij ook kunnen betekenen voor zo’n meisje, een doodgevone langharige arbeidersjongen in een doodgevone arbeidersstadje in New England, ze stapte in de bus van de band en verdween uit je leven. Je volslagen oninteressante leven. De Chantays, dat is de groep die we nu horen, niet de Mar-Kets of de BarKays maar de Chantays, het is ‘Pipeline’ van de Chantays en dat ding op je hals is gewoon een wondje van het scheren.

Hij denkt dat, en dan hoort hij huilen. Niet in de Free Street, maar in zijn gedachten. Huilen van lang geleden. Het gaat recht je hoofd in, dat huilen, het gaat erin als glassplinters, en o fuck, fuck me Freddy, laat iemand zorgen dat hij ophoudt met hùilen.

Ik was degene die hem liet ophouden, denkt Beaver. Dat was ik. Ik was degene die hem liet ophouden. Ik nam hem in mijn armen en zong voor hem. Intussen vertelt George Pelsen dat de artiestenuitgang eindelijk openging, maar het was niet Jackson Browne die naar buiten kwam, en ook niet David Lindley, het waren de drie achtergrondzangeressen. Ze heetten Randi en Susi en Chantay. Verrukkelijke dames, o zo lang en smakelijk.

‘Man,’ zegt Sean, rollend met zijn ogen. Hij is een dik kereltje en zijn seksuele heldendaden bestaan uit incidentele uitstapjes naar Boston, waar hij in de Foxy Lady naar de stripdanseressen en in de Hooters naar de serveersters loert. ‘O man, die Chantay!’ Hij maakt rukgebaren in de lucht. Dat, denkt Beav, doet hij tenminste als een professional.

‘Dus ik begon tegen ze te praten... vooral tegen haar, Chantay, en ik vroeg haar of ze wat van het nachtleven in Portland wilde zien. En dus gingen we...’

De Beav haalt een tandenstoker uit zijn zak en steekt hem in zijn mond, en luistert niet meer naar de rest. Plotseling is die tandenstoker het enige wat hij nodig heeft. Niet het bier dat voor hem staat, niet de joint in zijn zak, zeker niet George Pelsens gezwam over hoe hij en de mythische Chantay het achter in zijn pick-uptruck deden, gelukkig had hij die camperkap, als de Ram van George begint te hoppen, moet je niet op zijn deurtje kloppen.

Het is allemaal gebakken lucht, denkt Beaver, en plotseling is hij diep gedeprimeerd, dieper dan hij ooit is geweest sinds Laurie Sue haar spullen pakte en naar haar moeder terugging. Dit is helemaal niets voor hem, en plotseling wil hij hier alleen nog maar weg. Hij wil koele, zilte zeelucht in zijn longen zuigen en een telefoon zoeken. Hij wil dat doen en dan Jonesy of Henry bellen, het maakt niet uit wie van hen. Hij wil zeggen: *Hé, man, hoe gaat het?* En dan zegt een van hen terug: *O, je weet wel, Beav, ADOS. Geen bal, geen spel.*

Hij staat op.

‘Hé, man,’ zegt George. Beaver heeft met George op het Westbrook Junior College gezeten, en toen leek George hem cool genoeg, maar dat was heel wat glazen bier geleden. ‘Waar ga je heen?’

‘Pissen,’ zegt Beaver. Hij brengt de tandenstoker van de ene kant van zijn mond naar de andere.

‘Nou, schiet een beetje op, anders mis je het beste deel,’ zegt George, en Beaver denkt *slipje zonder kruis*. O god, vandaag zijn de vibraties wel erg sterk, misschien komt het door de luchtdruk of zoiets.

George dempt zijn stem en zegt: ‘Toen ik haar rok omhoogdeed...’

‘Weet ik, ze droeg een slipje zonder kruis,’ zegt Beaver. Hij ziet de verraste, bijna geschokte blik in Georges ogen maar schenkt er geen aandacht aan. ‘Ja, dat deel wil ik erg graag horen.’

Hij loopt weg, loopt naar de herentoiletten met hun geelroze geur van pis en ontsmettingsmiddel, loopt daarlangs, en ook langs de damestoiletten, langs de deur met KANTOOR, en glipt het steegje in. De hemel is wit en regenachtig, maar de lucht voelt goed aan. Zo goed. Hij ademt diep in en denkt weer na. *Geen bal, geen spel*. Hij grijnst een beetje.

Hij loopt tien minuten, kauwend op zijn tandenstokers en wachtend tot er helderheid in zijn hoofd komt. Op een gegeven moment, hij weet niet meer precies wanneer, gooit hij de joint die hij in zijn zak had weg. En dan belt hij Henry vanuit de telefooncel in Joe’s Smoke Shop, bij Monument Square. Hij verwacht dat hij het antwoordapparaat krijgt – Henry is nog op de universiteit, hij is al een heel eind met zijn studie – maar Henry is er zelf en neemt na twee keer op.

‘Hoe gaat het, man?’ vraagt Beaver.

‘O, je weet wel,’ zegt Henry. ‘Andere dag, ouwe shit. En met jou, Beav?’

Beav doet zijn ogen dicht. Heel even is alles weer goed, dat wil zeggen, zo goed als het in zo'n rottige wereld kan zijn.

'Ongeveer hetzelfde, jongen,' antwoordde hij. 'Ongeveer hetzelfde.'